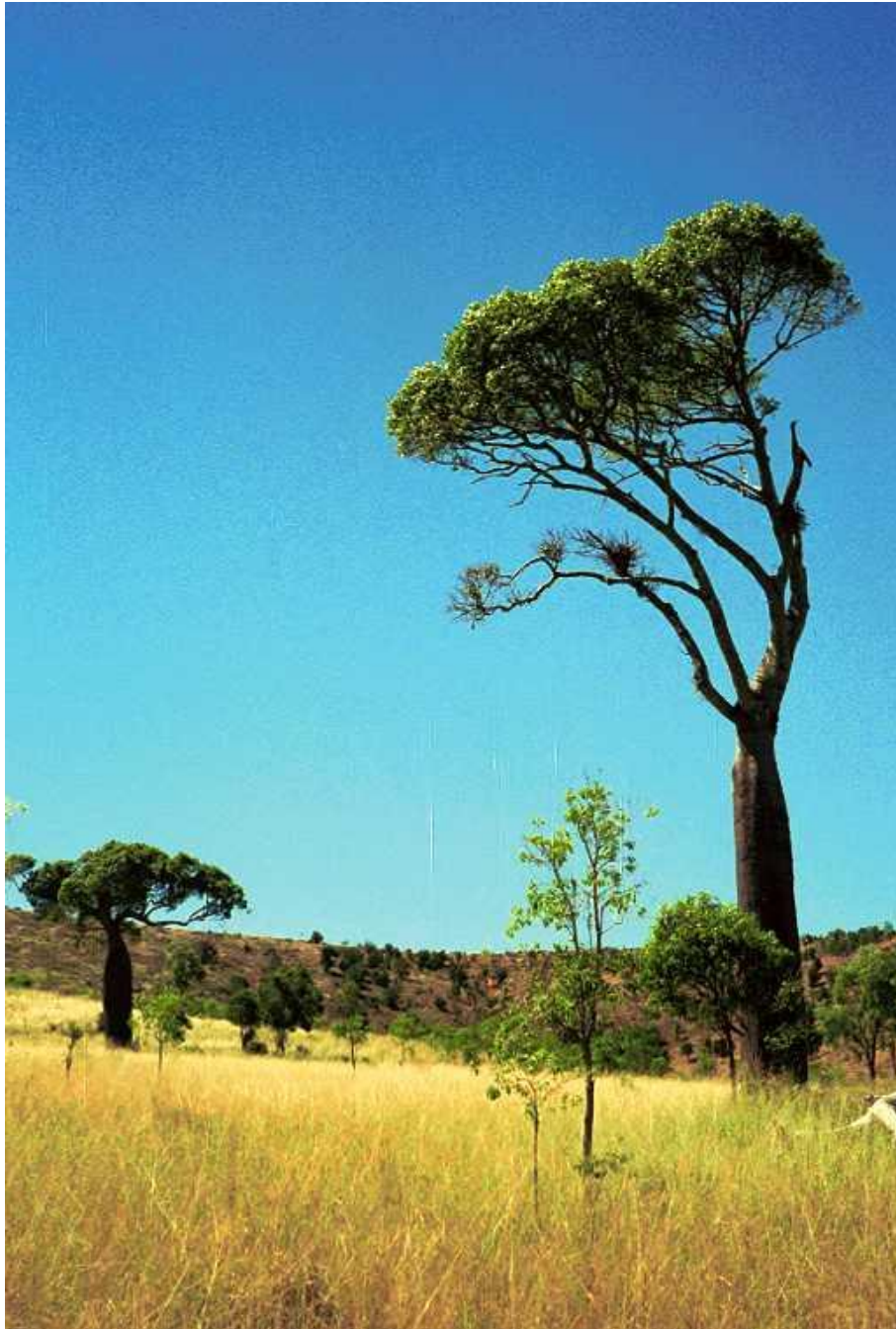

Australië april 1997

31 maart 1997, Badhoevedorp

Ronald komt langs met zijn spullen. We kijken de film "Die hard 3" om daarna extra opgewonden op tijd naar bed te gaan.

1 april 1997, Badhoevedorp

Ronald had zijn wekker op 5:00 gezet om op tijd wakker te zijn. Maar goed ook want Jan Slotman was er al om 5:40 in plaats van 6:00. "Het was niet druk op de weg" daarom was hij wat eerder. Piet gebeld dat we eraan kwamen. Even dacht ik dat hij zich verslapen had, maar hij stond onder de douche. "God wat zijn jullie vroeg" mopperde hij nog.

Om 6:00 bij Piet. Na een voorspoedige rit waren we om 8:30 op vliegveld Zaventem. Direct inchecken want we houden er van om op tijd te zijn. "Jullie zijn veel te vroeg" zei de balieuffrouw, "kom maar om 9:30 jullie koffers inleveren". Na een uur zeulen en koffiedrinken weer terug. Een enorme rij wachtenden. De computer was stuk en om 10:00 stonden we nog in de rij. Tegen de tijd dat we aan de beurt waren vertrok ons vliegtuig. We werden samen met twee Belgen naar de ticketbalie verwezen voor een andere vlucht naar Rome. Sabena, wat later een Virgin vliegtuig bleek te zijn, zou om 11:00 te vertrekken. We hadden enige twijfels of de koffers nog wel op tijd zouden meekomen.

Om 11:30 de lucht in, 1st class. Nu dat stelde niks voor. We kregen een wit slabbetje over de hoofdsteun en werden als eerste bedient.

Tegen 13:45 in Rome. Paniek, want de volgende vlucht naar Bangkok zou om 14:00 weggaan, maar dat bleek 14:55 te worden. Bij de checkin bleken de koffers in Rome te blijven staan maar dat zou wel even door de Romeinse telefonisch rechtgezet te worden. Dat ze dat goed kon zou later in Brisbane blijken

Het vertrek duurde nog iets langer omdat er nog wat mis was met de aeroplane. Om 15:30 zaten we in de lucht naar Bangkok in een in "hippie" stijl geschilderde 747 van Qantas. Het vliegtuig was halfvol wat erg comfortabel bleek te zijn. Het was een prachtige vlucht. Met bijna 1100 km/h en soms op 15000 m hoog bij -76 graden Celsius om Albanië heen en over Turkije, Irak, Iran, Afghanistan, India naar Thailand

2 april 1997, Bangkok

Landing in Bangkok. Een beetje 'spooky' vliegveld. Overal vreemde tekens aan de wanden en er klonk voortdurend een niet te verstane dame over het luidsprekersysteem. Een drukkende hitte, net zoals in 'Burgers zoo'. Na een shagje van Ronald naar de volgende vlucht. Zonder problemen in een 767 naar Cairns. Acht uur later landden we in Cairns waar we een uurtje op de zeer moderne luchthaven mochten rondlopen. In hetzelfde vliegtuig verder naar Brisbane, wat ook een geweldig moderne luchthaven bleek te zijn. Om 22:00 landden we daar.

Nu had ik beter niet tegen de douanebeambte kunnen vertellen over mijn spinnensite op het internet. Onze koffers waren er natuurlijk niet. Aan de balie konden ze in de computer zien dat ze nog in Rome stonden. Ze zouden de volgende avond of ochtend daarop bezorgd worden.

De douanebeambte had veel belangstelling voor ons (vanwege de spinnen denk ik). Omdat we door de vertraging de laatste op het vliegveld waren inmiddels alle beambten in ons geïnteresseerd. In eerste instantie werden Piet en Ronald uitgezocht om door een andere gang als ik te lopen om gecontroleerd te worden. Omdat ik aarzelde mocht ik ook mee. We werden grondig doorzocht en mijn internetadres werd afgetrosgeld. Met de taxi naar het motel. The Northgate. Na wat uitblazen en wat gerommel met de airconditioning, naar bed.

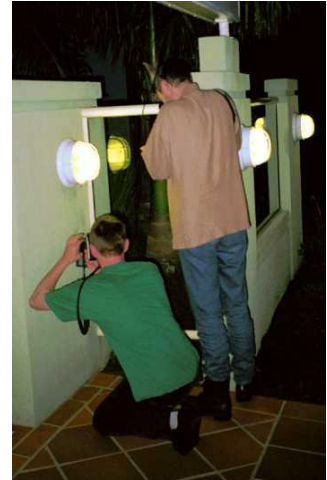
3 april 1997, Brisbane

Het slapen ging goed en de volgende dag dan ook het ontbijt gemist. Dat was al om 8:30 voorbij. De take away tegenover bediende ons een breakfast met nogal gezouten bacon and eggs. Met de trein naar het city center wat ook weer erg modern en schoon was. Het park met de vlindertuin en diverse winkels bekeken. Bezweet en vermoeid om 16:00 weer terug in het motel. 's Avonds met Ronald op spinnenjacht. De eerste spin was meteen de zwarte weduwe. The redback. Door ons

gebogen gezoek en geflits hadden we al snel belangstelling in de buurt gewekt. Binnen korte tijd was de hele buurt aan het zoeken nadat we verklaard hadden wat we deden. Later op de avond met zijn drieën nog spinnen gezocht en gefotografeerd. De buurt bleek vergeven van de 'coackroaches'. Tientallen schoten weg over de straat.

In de tuin bij het kamertje één van de mooiste springspinnen van de vakantie gefotografeerd.

4 april 1997, Brisbane.

Na het ontbijt met de trein naar Brisbane om het boek "Spiders of Australia" te zoeken.

Eerst naar het museum van Brisbane waar het boek door uitgegeven werd. 'Out of print' was het, wat ik ook al op het internet gezien had. Op advies van de museummedewerker op de terugweg naar het station nog een stuk of vijf boekwinkels bezocht. Bij 'Archives' vonden we twee tweedehands boeken waarvan er één zeker de moeite waard was. Omdat Ed zijn rijbewijs vergeten was moesten we weer terug naar het hotel voordat we de auto konden gaan ophalen. Op het station bij de één uur service de ingeleverde foto's opgehaald. Bij Ed waren vele foto's onderbelicht. Het viel wat tegen.

De auto was natuurlijk niet wat we wilden. We hadden een auto met tent en gastoestel besteld. Geen tent, geen camperuitrusting. Maar we hadden een gunstige prijs gekregen volgens de autouitleveraar. Omdat we toch niets anders konden krijgen accepteerden we de auto maar zoals die was. Als pleister op de wond kregen we een slaapuitzet (kussens!) en drie stoeltjes erbij. En dat helemaal voor niks!

Piet beet de spits af met de nieuwe auto. Maar één Australiër heeft er hartkloppingen aan overgehouden. We kwamen behouden bij de K-mart aan, na een half uur Brisbane te hebben doorkruist, omdat het kaartlezen met de kaart van Brisbane wat tegen viel.

Bij de K-mart twee tenten, gas, kooktoestel, pan, et cetera gekocht. Over de afwasteil en blikopener ontstond ruzie. Ed wilde geen overbodige dingen maar Piet wilde wel normaal kunnen afwassen. Als compromis werd een goedkope blikopener en wel de afwasteil gekocht. Daarna naar het motel, avondeten buiten en om 10 uur naar bed.

5 april 1997, Brisbane - Oakey

We waren op tijd op en kregen een lichte beroerte over de rekening. We dachten die bij de verzekering te kunnen reclameren, vanwege de bagage, maar dat bleek later bij de niet afgesloten bagageverzekering te horen.

Ed beet de spits af met de eerste autorit in de wilde natuur. Na een slingertocht door de heuvels, waarin, tussen de loofbossen, toefjes oerwoud zaten, in één van de eerste plaatsjes inkopen in de plaatselijke superstore gedaan. We konden nu macaroni maken en soep bereiden. Achteraf bleek het stom te zijn geweest. Iets verderop was een vreselijk grote supermarkt met verse groenten en véél meer keus.

Aan het einde van de dag op een camping langs de weg gestopt waar we met de eerste grote hoeveelheid vogels en bonte spinnen in aanraking kwamen. Wat een feest voor de jongens. Piet raakte wat overbelast van alle vogels die zich vertoonden. Ed en Ronald raakten ook helemaal overstuurd van het spinnenaanbod. Het geOh en geAh zou nog enkele dagen duren.

De foto toont de karakteristieke houding tijdens de vakantie. Piet met verrekijker voortdurend in de lucht turend terwijl Ed en Ronald gebogen naar de grond lopen te kijken.

6 april 1997, Oakey - Roma (The big rig)

Piet aan het stuur vandaag. Ed, als kaartlezer, stuurde Piet direct van de grote weg af de secundaire wegen op. Het asfalt stopte vrij snel en de tocht ging verder over een half verharde wegen. Piet had er lekker de vaart in wat de passagiers lichtelijk verontrustten. Van de grote weg af was de omgeving prachtig maar de kaart gaf weer eens lang niet alles aan. We kwamen onze eerste en tevens laatste flessenboom tegen.

Op gevoel kwamen we om een uur of twee in Chincilla aan. Er was een camping maar dat was niet ideaal en het was ook nog iets te vroeg. Op naar Miles dan maar. Twee campings direct aan de grote weg. Piet had niet zo een zin meer maar Ed wilde niet aan de grote weg kamperen. Dan maar door op zoek naar iets beters. Na 60 kilometer rechte weg en een zonnetje in het gezicht begon het

humeur in de auto te dalen. Er moest snel iets gevonden worden. Bij het laatste goedkope benzinestation (volgens de bordjes) bleek in Roma een mooie camping te zijn. Nog maar 90 kilometer volgens de bedienster. Na wat gemopper van de chauffeur dat we beter eerder hadden kunnen stoppen, uiteindelijk bij de 'the big rig' aangekomen. Naast de toiletten in het licht van lampen neergestreken. We genoten van de door de rode ondergaande zon prachtig verlichtte kaketoets. Na een verkwikkende macaroni à la Ed en wat spiritualiën op tijd naar bed.

7 april 1997, Roma - Carnavon park

Na een onrustige nacht, want het licht ging niet uit, weer op tijd uit het dons (6:00). Op weg naar het Carnavon park. Na 20 kilometer een lekke band. Nu konden de jongens hun technische kennis botvieren op het mobiel. Na enkele

'lastige' Australiërs weggestuurd te hebben (van die sensatiezoekers, "of ze moesten helpen") en de auto onnodig uitgepakt te hebben, waren de techneuten na 20 minuten al weer onderweg naar Injune alwaar de band vervangen werd a raison A\$300,-.

De route naar het park ging verder voorspoedig, af en toe onderbroken met vogelstops.

Bij aankomst op de camping kregen we de schok van ons leven, kangaroos! Stoppen! Raampjes open, fototoestellen in de aanslag en knippen maar. Een paar verveelde Australiërs stonden naar deze actie te kijken met een uitdrukking "Het zijn maar toeristen" We werden ontvangen door een chagrijnige Rangeres. Het was duidelijk een veel bezochte camping.

Nadat we op een keihard geworden plaatsje geïnstalleerd waren konden we de 'wildlife' gaan onderzoeken. Het wemelde er van de kangaroos, wild turkeys, currawongs, cuckoo-buroos en die bleken allemaal enorm tam te zijn. Je kon ze in ieder geval goed zien. Na enige tijd werden ze lastig. Een zeldzame Wild turkey werd door Piet op vakkundige wijze verwijderd terwijl Ed de bedelende kangaroo met jong weg joeg. Het leek wel

de Derde wereld maar dan niet met mensen maar met beesten.

Na een barbecuemaaltijd, bereidt door Piet, naar bed.

8 april 1997, Carnavon park

Weer om 6:15 op door het oorverdovende vogelgeketter. Op safari in het park. Er was een lang, enorm lang, hoofdpad met hier en daar een zijpad met een attractie aan het eind. Die bestond uit een bord met verklarende tekst over het fenomeen wat er te bewonderen was. We hebben de 'Moss garden' en de 'Aljon Falls' bezocht en de 'King Fern' aanschouwd en zijn toen weer vermoeid teruggewandeld. Om een uur of twee weer thuis waar we tot 16:30 wat gelummeld hebben.

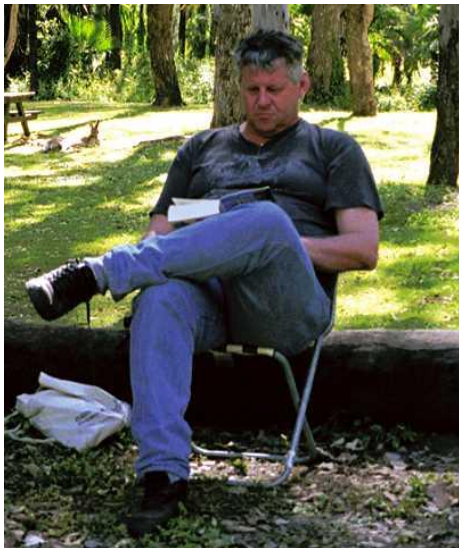
Ed en Ronald vonden daar de 'spiny spider' en een 'ant' én een 'wasp mimicking spider' wat toch drie redelijke succesjes waren.

Ed bereidde zijn 'à la olio' omdat al het eten op was, 1½ bol knoflook, chilipepers, tonijn, veel olijfolie en spaghetti. Lekker riekend op 21:00 naar bed.

9 april 1997, Carnavon park - Emerald

Wederom godsvroeg om 6:30 op. Die vogels zijn wel leuk maar cuckoo-buroos zijn slecht om uit te slapen. Tijdens de update van dit dagboek breken Ronald en Piet het kamp op. Ronald schijnt zijn stadgevoel kwijt te raken en begint de natuur al te gebruiken. Na een blad van de dichts bijzijnde palm te hebben afgerukt gebruikt hij deze nu als bezem om de tent schoon te maken.

Op weg naar het nieuw onbekende. De tocht was kort. We hadden besloten ons geluk te gaan beproeven door edelstenen in Emerald te gaan

zoeken. De gemaakte foto's aldaar laten ontwikkelen.

Een ramp bij de oudere filmpjes. Foute instellingen;

bij Ed bleek het schuifje van de flitser open te zijn gegaan waardoor deze op automatische belichting stond en Ronald bleek een diafragma van 2.8 te hebben ingesteld. Gelukkig hadden we dit, doordat we al eerder filmpjes hadden laten afdrukken, na een tijdje ontdekt. Na dit hersteld te hebben bleken de foto's weer zoals vanouds. De foto's in het park waren tenminste goed.

Na een barbecuemaaltijd om 21:00 naar bed.

10 april 1997, Emerald - Clermont

Om een uur of 6:00 was Piet er al weer uit. Ed weer de laatste, die houdt niet van vroeg opstaan.

Het edelstenen zoeken ging niet door. Het leek wel Verdun en omstreken omstreeks 1919. Het enige verschil waren de fleurige borden die allerlei edelsteenmijnen / winkels aanprezen. Het was er ook zo gods heet dat er doorheen gecrost werd door Ed.

Ze houden er wel van grapjes (zie foto).

Zelfde procedure bij aankomst op de camping, tent opzetten, Piet dit

keer met de opening naar een zandhoop (de reden blijft onduidelijk), eten en naar bed.

's Nacht even gestoord door de buurman die door zijn pannen heenliep of viel.

11 april 1997, Clermont - Collinsville

Dit zou een lange rit worden. Voor 90% over onverharde weg. Piet vond het

geweldig. 110 km/uur soms.

Maar ja, er stond ook een bord met 100 km/uur en dan moest dat dan ook zeker kunnen.

Maar hoe snel onze auto ook ging, Piet kon toch niet voorkomen dat een road train hem inhaalde toen hij deze probeerde voor te blijven door nog even voor de aanstormende truck de weg op te rijden. We hadden namelijk gelezen dat je er nooit achter een road train moest gaan rijden. Met brullende motor en aanmoedigingen van Ed en Ronald moesten we uiteindelijk de strijd opgeven. De truck haalde ons gewoon in zonder vaart te minderen. Hij reed zeker 110 km/uur.

's Avonds bij een asociaal met sigaret, dikke kont in trainingpak en schreeuwend tegen de kleine op de camping voor A\$ 30,-

(Afgezet natuurlijk, zo duur was het nog nooit geweest).

Bami met lente uitjes en paksoi. Topmaaltijdje van Piet.

12 april 1997, Collinsville- Alligator creek (Opa 1, de Opa)

Smoorheet. Over Highway 1 naar het noorden. Eerst nog een stuk binnenland naar Bowen aan de kust. De airconditioning hielp niet meer. Één grote kermis. Niet de geschikte plaats voor de jongens. Bij 'information' stond een foto van een aantrekkelijk uitziende camping 80 km verderop. Bij aankomst raakte Piet in alle staten over een emu. Na een achtervolging met de auto (gelukkig stond er een hek zodat hij niet weg kon) wat bestond uit eindeloos vooruit en achteruit rijden toch deze zeldzame vogel weten te fotograferen. De camping werd beheerd door een Duitser (Fred Zabel) die alleraardigst was. Morgen moeten we met zijn zoon gaan wandelen in het park. Het bier gaat de ijskast in. Ronald

en Ed gaan bijna direct al spinnen fotograferen. Het ziet er goed uit.

13 april 1997, Alligator Creek

Zoals gewoonlijk weer vlak na zonsopgang op. Het zou een rustdag worden. Ronald heeft het vogel-stoeltjes-spotten ontdekt en voorziet Piet van 'enkele' nieuwe vogels. De meeste worden afgekeurd maar de Kingfisher blijft over als nieuwe ontdekking van Ronald.

Opa gaat met ons wandelen. (De zoon zag het zeker niet zitten.) Hij is 70. Na ontsnapt te zijn aan de Russen heeft hij geografie gestudeerd en was in 1952 naar hier geëmigreerd. Na het runnen van een meubelwinkel was hij 10 jaar geleden met deze camping begonnen. Om 10 uur de bossen in. Na aanvankelijk een rustige wandeling de twee gigantische Mangobomen van de chinees bewonderd die daar 10-tallen jaren geleden een boerderij gestart was. Er stonden nog 6 palen met een golfplatendak en een ploeg. Het tweede stuk was echt klimmen en de jongens pufte achter

opa aan. Conditie had hij wel. Het doel was een waterval waar hij 10 jaar geleden nog naar beneden geroetsjt was. Daar hadden we niet zo'n zin in. Op de terugweg werd het verloren horloge van Piet ook weer terug gevonden. 3½ uur na het vertrek waren we weer terug.

Piet heeft de was gedaan. Ed en Ronald hebben diverse rolletjes volgeschoten. Wat een spinnenparadijs. 's Avonds weer perziken met rijst prutje door Ed klaar gemaakt wat af en toe onderbroken werd omdat er diverse spinnen gefotografeerd moesten worden die over de vloer renden.

14 april 1997, Alligator Creek

Ronald was weer eens vroeg op om te 'spotten'. We zouden die dag naar Townsville gaan. Direct na aankomst de rolletjes ingeleverd.

Een bezoek aan het aquarium met de glazen tunnel. Het viel wat tegen hoewel het geheel groots was opgezet. De ontwikkeld foto's vielen na een vluchtige blik wat tegen. Op de terugreis raakte

Ronald in een depressie, murmelde dat alles foto's mislukt waren. Het viel gelukkig mee hoewel alle foto's te blauw waren en foto's met veel zwart om de spin slecht waren afgedrukt. De foto's van de Rollei, de niet spinfoto's, waren en ramp. Alles onscherp. Einde Rollei 35S. Ed ook in depressie.

Piet bereidde die avond zijn vlindertjesmacaroni tussen de verschrikkelijk grote toads die daar rondhopten. Die avond bleef een groene boomkikker de hele avond op de bank zitten alsof we er niet waren. Wel gezellig.

15 april 1997, Alligator creek - Ingham

Weer op reis. Ed, volkomen uitgerust, achter het stuur. We zouden niet over Hwy 1 gaan maar wat binnendoor. Dat hebben we geweten. De weg naar Ewan was 'blocked', zodat het rondje een ronde werd. Het was erg heet. Na 500 km en een prachtige omgeving van slingerweggetjes door dichte woudjes, de heuvels op en af. Onderweg moest er nog een rivier genomen worden. We stuurden Ronald vooruit om de situatie te gaan verkennen. We hadden namelijk al in natuurfilms

gezien dat je iemand voor de auto moest laten lopen. Voordat Ronald deze heldenrol op zich nam verscheen er een grote truck aan de horizon die zonder veel vaart te minderen de rivier nam. Daarna durfde Ed ook wel de rivier te nemen. Eerst de jongens aan de overkant gezet, terug, om daarna weer hard voor de foto er doorheen te racen. Vlak voor donker op een camping 100 km van Townsville gestopt.

In het donker maakte Piet de perzikken/rijstprut. Hier eindigde het samenzijn van de blikopener met de jongens. Na pogingen van Ronald en Piet om het blikje perzikken open te krijgen won het blikje door de halve inhoud over Piet te sproeien. De blikopener werd met een ferme gooi over de spoorbaan geworpen. Deze spoorbaan werd gebruikt, bleek. Twintig meter naast de tent denderde deze langs. Een uur na de maaltijd sloeg de regen de tent in gevolgd door nog enkele passerende treinen.

16 april 1997, Ingham - Palmerstonepark

Om een uur of zes gewekt door een telefoon van een bouwplaats 100 meter verderop. Even later gevolgd door een startend vliegtuig. Alles was klam en nat. De camping scoort niet meer dan een drie. Binnenwegen waren er niet te vinden dus via Hwy 1 naar Tully. Na wat inkopen in het kleine plaatsje, onder andere een nieuwe blikopener aangeschaft, zodat Piet zijn kleding wat schoner zou blijven, repellent en na een sandwich/koffie op weg naar Innisfail. Toch nog even een zijweg genomen naar Mission beach. Om aan

het strand te komen moesten we door en prachtig woud van vreemde bomen lopen die luchtwortels lieten vallen als waren het stammen. Op het strand een kokosnoot gevonden en meegenomen.

Onderweg veel waarschuwingborden die meedeelden dat er Casuarissen met wel 80 km/uur de weg konden oversteken. Geen één gezien. Even nog de wildernis in om spinnen en vogels te zoeken. Dat viel wat tegen.

Tegen vier uur in het natuurpark Palmerstone gearriveerd. Toilet een gat. Water uit de creek. Het betrok wat en al snel viel de regen. Gelukkig stond er een shed waarin alle spullen geïnstalleerd werden, terwijl er toch opstond; "No camping in shed" Gegrilde gehaktballen met spruiten en aardappelen. De kokosnoot was niet te openen.

17 april 1997, Palmerstonepark

hoeveelheid was gewoon te veel.

Om negen uur naar bed na drie flessen wijn. Om 0:30 wakker. Kriebel en dorst. Ronald moest ook nog p..pen. Midden in de nacht naar het gat. Tijdens een verfrissing om de dorst te lessen bleek de tent vol met kleine kriebelbeestjes. Repellent gesmeerd en doorgeslapen tot 7:40.

Echt een regenwoud. Veel plensbuien tijdens de nacht en de volgende dag waterschade bij Piet. Gelukkig kon de slaapzak in de shed gedroogd worden. De hele dag wat gelummeld en met een niet te verstane Ranger over de omgeving gekletst. Nog getracht het vogelbekdier te vinden in de Creek. Hij zou er moeten zijn maar uren geduld werden niet opgebracht. 's Avonds door Ed een gigantische hoeveelheid knoflook-macaroniprut gemaakt. Zoveel dat het zelfs niet opging met maar 200 gram macaroni. Misschien was hij niet lekker of de

18 april 1997, Palmerstonepark - Daintree

De foto's waren bij iedereen perfect. Via de Cptn Cook hwy naar Daintree. Op een klein 'van camp' neergestreken. De '4 spined spider' gevonden in een wielweb.

Piet maakte de favoriete nasi schotel met pindasaus.

Veel regen die nacht. Piet kon in de ochtend net voor de grote lekkage zijn tent verlaten. De waterschade viel daardoor mee. Ed stuurde die dag de auto vloeiend door een heuvelachtig, bochtig landschap. Het had wat weg van Engeland.

In Marabee de filmrolletjes ingeleverd bij de 1 hour service. Die raakten hierdoor zo overbelast dat we er 2½ uur op moesten wachten. Na wat gezeur 2 uur.

Inkopen, ansichtkaarten en dronken aboriginals bij elke kroeg en geldautomaat.

19 april 1997, Daintree - Cooktown

Het was iets later dan normaal. 6:45. We moesten op vogelsafari op de Daintree river. Om 8:00 konden we à raison van \$75 met een vierzitterboot en vogelkenner Rick de rivier op. Ze hadden gelukkig een afvinklijstje meegegeven anders had Piet de helft van de vogels moeten missen vanwege het vele schrijfwerk. Het regende ijsvogels en dergelijke. Het was zeker de moeite waard. Ed was de eerste 30 minuten zoet met zijn verrekijker en

horloge. De Bushman repellent was het plastic van zijn binocular en watch aan het oplossen.

Onderweg ook nog een crocodile gezien. Met behulp van de radio werden de overige boten ingelicht. Het werd een hele happening van boten met vele toeristen die allemaal met de verrekijker het beest moesten zien. Ed heeft er nog een foto van gemaakt. Als je goed kijkt kan je het gevaarlijke beest zien loeren.

De campingbeheerder voorspelde ons dat we die dag niet verder dan Cooktown zouden komen.

De weg was bochtig in alle drie de dimensies. 30 km/uur hebben we niet gehaald. We moesten diverse rivieren nemen die soms meer dan 10 meter breed waren. Sommige heuvels waren steiler dan 30 graden om maar niet te spreken van de gaten in de onverharde weg.

Piet was aan het stuur en Ed benijde hem. Hier moest je toch wel wat stuurkunst

beheersen om je passagiers en jezelf niet te laten verongelukken. Het was wel een prachtige tocht. Uitzichten over zee, dan weer tunnels van bomen en de weg was een genot voor de chauffeur. Veilig arriveerden we, volkomen door elkaar geschud, om 16:00 in Cooktown. Deze tocht was zonder 4WD zeker niet te doen geweest.

In de plaatselijke bar diverse heerlijk gekoelde bieren ingenomen en in opperbeste stemming weer terug naar de tent tussen de gestrande Australiërs. Dit was een laatste rustpunt voor velen. Het enige wat ze nog bezaten was een caravan of iets wat er nog op leek.

Op de foto, waarop Piet en Ronald de keuken in gereedheid

brengen, is zo'n gestrande Aussie te zien die zijn flessen aan het spoelen is om zijn nieuwe voorraad bier in uit te vullen.

De maaltijd werd door Ed bereid. Hij viel iets de zout uit door de onbekende blauwe kaas die in de macaronimaaltijd was verwerkt. Tevreden weer naar bed.

20 april 1997, Cooktown - Lakefield - Daintree

We wilden naar het Lakefield National park. Dus op tijd op weg. Ed achter het stuur.

Onder weg werd de grootste termietenheuvel van de vakantie ontdekt naast de grasstree, een wonderlijke boom.

Zowel Ed als Piet op de foto naast de hoop.

Na aanvankelijk een goede weg doemde er een 50 meter brede rivier op met een zandige bedding die wel 45 graden naar beneden liep. Schuin aan de overkant ontdekte Ronald het vervolg van de weg. Nu ja, we hadden niet voor niets een 4WD. Erover dan maar. In de low gear het water in. Na 20 meter was het afgelopen. De auto zat midden in de rivier vast en het stuur draaide ook al niet meer. Piet kleedde zich uit en Ed opende de deur om de situatie te verkennen. Het water golfde de auto in. Ronald redde de fotoapparatuur die 'veilig' op de grond achter de bestuurder was geplaatst. Net op tijd heeft hij alles op de stoel kunnen krijgen. We stonden toch wel erg diep. Piet trok zich niets aan van de krokodillen, waarvoor met veel borden gewaarschuwd was, en stapte het water in. Nog meer water

in de auto. Ronald spotte de omgeving af op het vermeende gevaar.

"De wielen draaien niet" schreeuwde Piet boven het motorgebrul uit.

Dan maar de 4WD in zijn achteruit. Piet duwde de auto met hulp van de 4.2 liter 6 cilinder motor de rivier weer uit. Pfoei, dat hadden we overleefd.

De auto maakte nu wel een raar schurend geluid bij het rijden. Zou de auto

onherstelbaar beschadigd zijn geraakt? Nadere inspectie wees uit dat er grind tussen het wiel en de as zat. Na enig gepruts konden alle steentjes verwijderd worden.

Op de terugweg naar Daintree kwamen we een wegvereffeningsauto tegen. Omdat we toch de weg moesten vragen, ook maar over onze perikelen verteld. Ja, enkele dagen geleden had hij er nog iemand uitgehaald die daar ook vast was komen te zitten. Maar goed dat we er niet over gekomen waren, want de volgende rivier was onneembaar volgens hem.

Terug naar Daintree over dezelfde weg. Mocht Ed ook eens lekker 4WD'en. Het was wel niet zo spannend meer, maar Ed leefde zich heerlijk uit.

Onderweg nog de beste Hamburger van de vakantie gegeten, bij een plaatselijk Ier die midden in de rimboe de beste hamburgertent van Australië runde, en de meest dodelijke slang van Australië op sterk water gezien. Na aankomst op dezelfde camping na 3 welverdiende gekoelde biertjes in de plaatselijke bar, gegeten en naar bed.

21 april 1997, Daintree - Maurilyan harbour

De terugtocht was begonnen. We gaan via de kustweg terug naar Brisbane. Dat is nog zo'n 1500 km. We kunnen het dus rustig aan doen. Eerst naar Cairns voor wat boodschappen. Niet een geweldige stad. Beetje druk. De vlucht naar huis overbodig bij een Qantaskantoor bevestigd. (Was eigenlijk niet nodig). Piet wilde aanvankelijk in Cairns een camping gaan zoeken. Ed liever niet omdat er een nationaal park onder

Cairns lag. Omdat Piet wilde wassen werd besloten een luxe camping te zoeken. Die werd gevonden in Maurilyan harbour. Voor het eten in de bar wat koele biertjes genuttigd, want de zeewind was allesbehalve koel te noemen. Na een rijst, peach, doperwt, knoflook, ui, gehakt prut naar bed.

22 april 1997, Daintree - Maurilyan harbour

Ronald was al om 5:00 op om de zonsopgang te bewonderen. Om 7:00 kropen Ed en Piet pas hun bed uit. 's Ochtends enkele buien. Een paar prachtig springspinnen gefotografeerd. Ook een groenemierenslagveld vastgelegd. Verder de dag gewassen, gelezen en gewandeld.

's Avonds nog even naar het 'happy hour' in de bar.

23 april 1997, Maurilyan harbour - Alligator Creek

Een enorme wind waaide die ochtend. Na bacon & eggs, ingepakt en weer op weg naar Townsville om inkopen te doen. De vier filmrolletjes bij de 1 hour service ingeleverd en een niet zo smakelijk fishburger (Piet patat) en inkopen gedaan in de 'mole'. De foto's waren redelijk tot goed. Om een uur of vier weer bij Opa1 op de camping die ons hartelijk begroette. 's Avonds broccoli en diverse grills van de barbecue. Utopia van Asimov uitgelezen.

24 april 1997, Alligator Creek

Tussen 6:00 en 6:30 op. Zullen we blijven zitten of gaan we weer verder. Piet heeft een goed boek en Ronald blijft vogels kijken. Ed leest. We bleven zitten. Ed en Ronald zijn nog een uurtje het bos in geweest totdat de muggen te veel doorstaken, terwijl Piet aan de kant van het meertje nog enkel species trachtte te ontdekken. De spinnentrip leverde in ieder geval weer vier nieuwe spinnen op waaronder een mooie grote die zich onder de bast van een boom had genesteld.

De rest van de dag was weer snel voorbij. Het is zo 6 uur en weer donker.

25 april 1997, Alligator Creek - Rockhampton.

De tijd begon te dringen. Het was vrijdag en we moesten nog ongeveer 1400 kilometer naar Brisbane. Piet startte de auto een loodste deze met kaarlezer Ed de Hwy 1 op, om dan ook niet meer te stoppen binnen 700 kilometer. Het duurde nog even voor er een tentenpark gevonden werd. Het was bevrijdingsdag voor de Aussies en dat zouden we tot 0:00 's nachts weten. Er bleek zich een feestje naast de camping af te spelen met vreselijke muziek. Om 23:00 naar bed.

26 april 1997, Rockhampton - Burnett heads (Bundaberg)

Hoewel het extreem laat was geworden toch weer bij zonsopgang op. Het zou een zeer vermoeiende reis worden die dag waarbij regelmatig bordjes langs de weg waarschuwden tegen vermoeidheid 'Passenger is your driver still alert?' en dat soort kreten. We

konden rustig aan doen dus na 350 kilometer gestopt naast een anglicaans kerkje dat naast de camping aan de kust lag. Het stormde vreselijk en het was zeker niet warm. Ed viel in slaap en Piet en Ronald gingen op onderzoek. Piet bereidde bami bij windkracht 8 in het donker. De meeste ingrediënten kwamen in de pan. Satésaus is hier niet altijd pindasaus. Het bleek een kruidenmengsel die na twee uur in bed een dorstig gevoel opleverde. Zonder de saus was de maaltijd heerlijk.

27 april 1997, Burnett heads (Bundaberg) - Ningi (Caboolture)

Het stormde nog dus besloten we de rustdag maar niet hier te nemen. De lucht raakte betrokken en al snel stroomde de regen naar beneden, Om een uur of één bij een BP-station in een Mathilda een maaltijd genuttigd met vele Australiërs. Wat een kermis. Zo gauw mogelijk weer op de weg. Op een gegeven moment Hwy 1 verlaten om over een slingerend weg, gelardeerd met bomen in een groen landschap, op zoek te gaan naar een camping. Na verloop van tijd zagen we een bordje 'Ocean view van park'. Maar het regende te hard. Het zou toch verstandiger zijn om uit de heuvels te geraken. Bij Caboolture een park gevonden met veel permanente bewoning en een klein toefje gras voor de tenten. Mangoprutje met de laatste restanten gemaakt. Nog een rustdag en dan de spullen inleveren en naar huis. Of toch niet? We hadden ons een dag vergist. Niet Dinsdag maar Woensdag zouden we wegvliegen. Wat hadden we nog allemaal voor moois kunnen doen met die ene dag. Nu moesten we die extra dag ook nog doorkomen. Voorraden op. Psychologie opnieuw instellen.

28 april 1997, Ningi (Caboolture)

Wat te doen in deze twee dagen boven Brisbane? Eerst maar wat relaxen en daarna de brug over naar het eiland wandelen. De vier filmrolletjes inleveren en 'even' het eiland verkennen. Verder dan het tweede kleine shopping centre kwamen de jongens niet.

Binnen twee uur waren ze weer terug op de camping om na vijftien minuten met de auto de foto's op te halen.

Nog een wandeling langs het water gemaakt alwaar een pelikaan werd ontdekt. Die kan je als CLB'er toch niet ongefotografeerd laten.

's Avonds drie medium sized pizza's opgehaald. Na 1½ pizza zat iedereen vol en was licht misselijk.

Natuurlijk weer op tijd naar bed (20:30)

29 april 1997, Ningi (Caboolture)

Nog één extra dag. Heel rustig opstaan. Spam (eindelijk) gebakken tussen een broodje. Dat ik ook op. De onrust is voelbaar. Lezen de halve dag. Toen de ogen zeer begonnen te doen van het geles met de auto een tocht over het eiland. Afgezien van een apart stukje duinnatuur (het leek wel pre-historisch) viel het wat tegen. 's Avonds tijdens de visprutmaaltijd met rijst begon het te regenen, te storten. Of de tentjes dat zouden houden? Grote plassen vormden zich voor de tentjes. Toen het even inhield, vanuit het overdekte zitje, de tenten ingedoken. De shade viel bij Ed en Ronald mee. Piet klaagde over lekkage. Na enkele minuten kwam de campingbaas om de 'cabin van' aan te bieden. Een goede nachtrust in een te slap bed. Voor Ronald was alles te kort dus die bleef op zijn matje.

29 april 1997, Ningi (Caboolture) - Brisbane - Hongkong

Op tijd op (6:00) want om 14:00 zou het vliegtuig vertrekken. We waren er klaar voor! Om 8:00 waren we al weer onderweg. De campingbaas had al onze restanten overgenomen voor A\$30,-. De grote Ed & Ronald tent werd meegenomen evenals de blikopener. Wel zonde van het gasstel. Dat was toch een goed ding geweest. Rustig naar Brisbane gereden en tot een uur of half elf in een shopping centre rondgehangen. Rustig de auto ingeleverd. De eigenaar maakt zich nogal druk over de prijs van de nieuwe band. Dat was veel te duur. De air-conditioning bleek toch stuk. Die had de auto tot op het vriespunt moeten kunnen koelen. Dat ding had de hele vakantie niets gedaan. Met de taxi naar de airport.

Toen we om 11:25 binnen sjokten zag Ed ineens staan: 'Flight Brisbane - Hongkong - Bangkok boarding departure 11:45'. Paniek! Qantas-personeel boos. Gelukkig konden we nog mee. Bagage labelen, het papier in het barcode-bagage-labelingsapparaat was op! Gelukkig was er nog in het andere apparaat nog wat. De emigratie wilde nog dat we een formulier invulden met allerlei vragen. Met trillende handen gaat dat toch slecht. Ed moest natuurlijk nog tweemaal met zijn tas door de scan. Om 11:43 stormden we het vliegtuig binnen. Gehaald! 8:20 vliegen naar Hongkong. De 767 was vrij vol.

29 april 1997, Hongkong - Bangkok - Rome - Brussel - Amsterdam

De landing in Hongkong was spectaculair. Het vliegtuig raasde tussen de flats door, je kon bijna zien wat de bewoners aten, en landde zonder brokken. We hadden even de tijd om er uit te gaan. Ronald mocht zijn shaggie

roken en hup weer terug het vliegtuig in. Startrek first encounter gekeken op weg naar Bangkok. Daar mochten we drie uur wachten op de vlucht naar Rome.

Er was veel belangstelling voor. Het vliegtuig was helemaal gevuld dus geen ruime plaatsten en geen verplaatsen naar een mooiere plek.

Het zou elf uur vliegen worden naar Rome. In plaats van de 1080 km/uur op de heenreis werd nu de 900 km/uur niet eens gehaald. Weer terug over India, Afghanistan, Iran, Irak, Turkije en Griekenland naar Rome. Tijdens de vlucht na het eten vier uur donker en een poging tot slapen. De films; 'The ransom' en een ganzenfilm 'Fly away' gezien. Al met al een redelijke vlucht.

Om 7:00 in Rome waar we tot 14:00 moesten wachten. Om 13:00 ging de balie pas open en daar bleek dat we onze

bagage zelf moesten halen. In de bagage ontvangthal, die enorm groot was moesten we helemaal achterin onze bagage ophalen. Daar zaten enkele suffige Italianen die de nummers niet goed konden lezen zodat het allemaal erg lang duurde. Gelukkig kon Piet Italiaanse nummers ontcijferen zodat we de bagage konden meenemen. We hadden nog maar ruim een half uur voordat de vlucht vertrok. De douane door naar buiten. Maar ja een uitgang ligt natuurlijk ver van de ingang. Behangen met bagage en Piet nog extra met al onze foto's de ingang weer gevonden. Bagage inchecken. De douane, een enorme rij. Er doorheen, met wat voordringen, en dan weer naar de balie. Nu, geen minuut meer over. Het was een zware conditietraining met al die bagage.

Van Rome naar Brussel over de Alpen, wat prachtig was. Brussel was uitgestorven (1 mei), geen douane gezien.

Met de boemel naar Brussel Noord. Te laat! (5 minuten) Wachten tot 17:19 om op 20:47 op Schiphol aan te komen. Met de taxi naar huis.